

Ավետիք Իսահակյան

Յա՛ր, աշերըդ արեգական

Յա՛ր, աշերըդ արեգական
շողքով վառված ծովի նրման,
Աբրեշումե մագերդ արձակ
ծո՛ւփ-ծո՛ւփ կրտան հովի նրման,
Վար կրնայես խղճուկ գերուդ
պարզ երկրնքի մովի նրման,
Միրտրս կայրես քնքուշ շնշով՝
անմարելի բովի նրման:

Յա՛ր աշքերիս լուսը մարավ
քո կարոտով-սիրով լալեն,
Ողջ աշխարհի մալը կրտամ,
չեմ գրրկվի անգին լալեն,
Յա՛ր, գութ արա, կյանքիս գրնով
թող մի քաղեն թրշիդ լալեն,
Շենքդ եմ ընկած, յա՛ր, խիղճ արա,
հողդ եմ լիզում սովի նրման:

Յա՛ր, թե մեռնիմ ոտներիդ տակ,
շահին-շահի թախտ է ինձի.
Փեշըդ քավի գերեզմանիս՝
փափագելի բախտ է ինձի.
Վըրաս թե լաս, արտասուրդ

անմահական դեղ է ինձի,
Միրտրա նորեն կալեկոծվի
հնդստանու ծովի նման ...

1906

Ղազարապատ